

„Atleisti visiems“

Tik tada būsi geras, jei sugebėsi matyti geras kitų savybes ir dorybes. – Todėl kai turi pataisyti, daryk tai su meile, tinkamu momentu, nežemindamas... ir su mintimi pasimokyti bei pačiam pasitaisyti tame, ką taisai kita. (Kalvė, 455)

rugpjūčio 29 d.

Viena pirmųjų meilės išraiškų – sielos žengimas nuolankumo keliu. Kai save nuoširdžiai laikome nieku, kai suprantame, jog be dieviškos

pagalbos silpniausias ir menkiausias iš kūrinių būtų geresnis už mus; kai suvokiame sugebą daryti visokias klaidas ir baisybes, kai žinome esą nusidėjėliai, nors įnirtingai stengiamės išvengti nedorų poelgių, kaip galime blogai galvoti apie kitus? Kaip galėtume savo širdyje puoselėti fanatizmą, netolerantiškumą, aroganciją?

Nuolankumas mus lyg už rankos veda prie tokio bendravimo su savo artimu būdo, kuris ir yra geriausias: turime suprasti visus žmones, su visais sugyventi, visiems atleisti, nekurstyti nesantaikos, neatsiriboti nuo kitų užtvaromis, visada elgtis kaip pridera vienybės įrankiams. Ne veltui mūsų sieloje glūdi stiprus taikos ir vienybės siekimas, troškimas. Iš to kyla brolybė. Pagarbos asmens teisėms troškimas. Visa tai ir yra brangiausia žmonių gyvenime: jei visi esame Dievo vaikai, brolybė nevirsta nuvalkiotu

žodžiu; ji nėra ir įsivaizduojamas idealas. Tai iš tiesų sunkus, bet pasiekiamas tikslas.

(...) Malda, malonei padedant, puikybę gali paversti nuolankumu. Ir sieloje gimsta tikras džiaugsmas; nors dar tebe matome purvą ant savo sparnų, džiūstantį mūsų apgailėtino skurdo purvą. Vėliau, kai apsimarinsime, šis purvas nubyrės, ir galėsime skristi labai aukštai, nes Dievo gailestingumo vėjas mums bus palankus. (Dievo bičiuliai, 233, 249)